

CYPRÍSEK

Anotace

Čtvercová předsíň, osm dveří - dveře do bytu, do pokojíčku, do ložnice, do koupelny, na záchod, do kuchyně, do obýváku a do komory.

Jedenáct pater, 40 světýlek, kremrole a křeslo na kolečkách. Šuplík, pytel, dřevěná deska. 8:30, 9:03.

TE-LE-FÓN! Te-le-fón! Papuchalk. Cype!

Komorní předsíňové drama malé rodiny, velkého telefonu a přesného počtu koleček vysočiny.

Bruno (táta) zvaný Bubo

Máma

Cyprísek (mladší dcera) jménem Eva

Milada (Mila, Milan) starší dcera

Bonifác (malej Bóbo) syn Milady

Nechci rušit jen -

Nerušíme?

Víte, já hledám -

My hledáme -

Potřebuju pomoc -

My potřebujeme pomoc -

Ztratila se mi -

Ztratila se nám -

Cyprísek.

Cypríska hledám.

Cypríska hledáme.

Tu menší.

Tu mladší.

Pět.

Pět jí je.

Nevíte, kde?

Náhodou tady?

Nebyla tam?

Na schodech?

U schránek?

Výtahem?

V jedničce není.

Ve dvojce nebyla.

Ve trojce nic.

Ve čtyřce ne.

V pětce bydlíme.

Už hodinu hledáme.

Už tři hodiny nevíme -

Bojíme - protože už padla tma.

V šestce jednou.

V sedmičce dvakrát.

V osmičce několikrát.

V devítce xkrát.

Do desítky teď.

Nevíte, kdo má klíč od jedenáctky?

Případně volejte.

Zavoláte?

Číslo máte?

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Nepůjčíte nám klíč?

Do jedenáctky?

Na Cypríska.

Kolik je hodin?

I NIKDO NIKOHO (*Zima*)

Čtvercová předsíň, osmero dveří, na zdi mezi kuchyní a obývánkem visí telefon.

OTEC (*řve ze záchoda*) 8:20! 8:20! (*spláchně, vyjde ze záchoda, křikne do předsíně*) 8:20! (*mizí v komoře*)

MÁMA (*vbíhá do předsíně*) Za deset půl! (*přechází ke dveřím pokojíčku*) Dobré ráno, Cypřišku! Už se leze z pelíšku!

CYPRÍSEK (*ospale z pokoje*) Kolik?

MÁMA KOLIK? (*otočí se k hodinám*) Dávno po osmé!

OTEC 8:22!

MÁMA Za osm půl osmé.

CYPRÍSEK UŽ?

MÁMA UŽ!

Matka odchází ode dveří pokojíčku zpět do kuchyně, vlasy si po cestě prohlédne v zrcadle, uhladí. Sotva zajde, telefon na zdi se rozezvoní.

TÁTA (*řev z komory*) TE-LE-FÓN! TE-LE-FÓN!

MÁMA (*z kuchyně*) UŽ ZVONÍ!

CYPRÍSEK UŽ BĚŽÍM!

MÁMA ZA PĚT PŮL!

TÁTA Osm dvacet pět!

Cyprísek vyběhne z pokoje, zavazuje si župan, je rozcuchaná, přestože jde jen k telefonu, vlasy si upraví, uhladí. Je v předsíni sama, matka v kuchyni, otec v komoře.

CYPRÍSEK Haló? (*zvedá sluchátko*)

TÁTA (*z komory*) UŽ ZVEDÁ?

MÁMA (z kuchyně) UŽ VOLÁ?

CYPRÍSEK (přidrží sluchátko rukou) UŽ MLUVÍM!

Cyprísek vede hovor. Vzniká šum, ze kterého slyšitelně a srozumitelně vychází pouze repliky otce a matky. Cyprísek opakuje -

CYPRÍSEK Děkuji. Děkuji moc. Opravdu? Určitě? Děkuji. Děkuji moc. Máme. Máme. Ty taky? Ty taky? Děkuji, to ne. To určitě ne. Děkuji, děkuji moc. (*v neustálé repetici*)

MÁMA (z kuchyně) ŽÁBA VOLÁ!

TÁTA (z komory) SLYŠÍM!

CYPRÍSEK Tak Pá pá pá -

Kvá kvá kvá -

(kvákání pokračuje přes rozmluvu rodičů)

MÁMA BUBO, UŽ SE KVÁKÁ!

TÁTA BOHUŽEL!

CYPRÍSEK kvá kvá kvá kvá!

OTEC Má na to léky?

CYPRÍSEK kvaki kvaky! (*pokládá telefon, do prostoru*) JÍŤA ZDRAVÍ!

MÁMA BUBU, UŽ DOKVÁKALY!

TÁTA BOHUDÍK! Kdy s tím kvákáním přestanete?

CYPRÍSEK (*ke komoře*) kvak kvak!

TÁTA NEŠTVI! (*Po chvíli z komory*) SVÍ-TÍ-ME, VĚ-ŠÍ-ME!

MÁMA PLNÍME! PLNÍME!

TÁTA KREMROLE UŽ MÁŠ DÁVNO MÍT! (*po chvíli*) PO-MOC-NÍK! PO-MOC-NÍK!

MATKA UŽ TAM BUDU, BUBU!

Cyprísek položí skluchátko a jde zpátky do pokojíčku.

TÁTA (z komory) JAKTO, ŽE JEŠTĚ NEMÁŠ KREMROLE? Kolik je?

MÁMA (z kuchyně) BUBU, UŽ BUDU!

TÁTA (z komory) TO JSOU NĚJAKÉ DĚTSKÉ HRY? MLUV V ČÍSLECH!

CYPRÍSEK (z pokojíčku) U MĚ OSM ČTYŘICET!

TÁTA BLBOST! (*vchází nevěřicně do předsíně podívat se na hodiny, jde k nim blíž, aby viděl*) KAŽDÝ ROK KONČÍM OSM ČTYŘICET PĚT! (*na hodinách zřejmě vidí, že se mýlí*) BLBOST! (*Odfrkne*) (*směrem k pokojíčku po cestě do komory*) TAK ŽÁBA VOLALA DŘÍV! Je 8:30!

CYPRÍSEK (z pokojíčku) ASIS TY ZAČAL DŘÍV! Je 8:40!

TÁTA Vyprávěj mi o čase...! JEZDÍ METRO PŘESNĚ? JEZDÍ! (*pro sebe*) Pitomá žába volala dřív. (*Zachází do komory, praští dveřmi*)

Matka vybíhá z kuchyně, v ruce nese kremroli.

MÁMA TESTOVACÍ KREMROLE UŽ BĚŽÍ!

Matka se po cestě prohlédne letmo v zrcadle (uhlazování vlasů je její mantra) a zachází za otcem do komory. Předsíň je chvíli prázdná. Po chvíli otec s matkou vychází se světýlky, je to dlouhý řetěz buclatých světel, matka je drží sama, otec testuje kremroli.

Otec (*žvýká kremroli*) To je dietní šlehačka?

MÁMA Není, Bubu. Plnotučná.

TÁTA (*přežvýkává*) Není možný.

Zase se rozezvoní telefon.

TÁTA TE-LE-FÓN! (*k matce*) Kdo zas volá? My umíráme?

MÁMA (*směrem k pokojíčku*) CYPŘÍŠ, TELEFÓN! (*k otci*) NIKDO neumírá, Bubu! Nikdo neumírá!

TÁTA (*se zacházením do obýváku*) Já začnu nulou, ta je jednodušší.

MÁMA Jak potřebuješ, Bubu, první klidně nulu! (*mizí v obýváku*)
Cyprísek vychází z pokoje k telefonu, ocitá se zase sama v předsíni. Kontroluje střídavě čas (*ale ten nejde, tak váhá*)
Čeká čtyři zazvonění, na čtvrté telefon zvedá.

CYPRÍSEK Papuchalk? (*papuchalk je tajné heslo*)

Když něco uslyší, pousměje se a mlčí, poslouchá. Jen poslouchá, neodpovídá na nic. Mlčí a poslouchá. Telefon tiskne silně a jemně ho hladí. Do jejího intimního aktu se sluchátkem řvou rodiče z obýváku.

MÁMA (*z obýváku*) Bruníčku, začni do půlkruhu!

TÁTA (*z obýváku*) UČ MĚ geometrii!

MÁMA (*z obýváku*) Tak nula je kruh, nebo není?

CYPRÍSEK (*vykřikne, reaguje na něco v telefonu*) ČTYŘICET I VÍC?

TÁTA (*z obýváku*) Že je nula kruh, víš, ale dvanáct přičíst neumíš! JDI ZJISTIT, KDO VOLÁ! IRITUJEŠ MĚ!

CYPRÍSEK (*do telefonu rychle, slyší, že má přijít kontrola*)
Opatruj se... opatruj! Ještě zavolám! (*Pohladí sluchátko, zavěsí, utře si oči, pláče - a odbíhá do pokojíčku, zavírá se*)

MÁMA (*vchází do předsíně, vidí zabouchnutí dveří pokojíčku*)
CYPRÍSKU? (*směřuje k pokojíčku*) CYPŘÍŠI? KDO VOLAL?

CYPRÍSEK (*z pokojíčku*) Majolka.

MÁMA Majolka? (*podívá se na hodiny*) Teď?

CYPRÍSEK Moc vás pozdravuje.

MÁMA *(do obýváku)* MAJOLKA, BUBU, MAJOLKA VOLALA!

TÁTA TEĎ?

MÁMA A POZDRAVUJE!

MÁMA *(do dveří koupelny)* A co že teď volala?

CYPRÍSEK Dycky teď volá!

MÁMA *(kontroluje hodiny)* Kolik vlastně je?

CYPRÍSEK Je nemocná.

MÁMA *(do obýváku)* JE NEMOCNÁ! PROTO VOLALA.

CYPRÍSEK Proto nevolala!

TÁTA *(hlas z obýváku)* A JAK ONA SE JMENUJE? PŘECE JI RODIČE
NEPOJMENOVALI MAJONÉZA?!

MÁMA *(do dveří pokojíčku)* Cyprísku? A jak se Majolka jmenuje?

OTEC MARIE?

MÁMA Marie?

CYPRÍSEK Jaká Marie?

MÁMA No, Majolka. Majolka je Marie?

TÁTA NEBO MAHULENA?

MÁMA *(do dveří pokojíčku)* Nebo Mahulena?

CYPRÍSEK Marie! Radši Marie!

MÁMA *(volá k otci)* MARIE, BUBO, MARIE!

TÁTA *(uspokojeně)* To se rozumí, že Marie!

MÁMA *(opatrně položí ucho na dveře, polohlasem)* A co jí je?

CYPRÍSEK Má horečku.

MÁMA Aby ses nenakazila!

CYPRÍSEK Jak asi?

MÁMA Až pojedete zase někam pryč.

CYPRÍSEK Jezdíme vždycky na jaře, mami! To už mít horečku nebude.

MÁMA To snad!

CYPRÍSEK To určitě!

Máma odchází do kuchyně, otevrou se dveře pokojíčku, vychází Cyprísek, pláče. Opatrně se rozhlíží, zda je vzduch čistý, pak pomalu přichází k telefonu, natahuje se na něj - když

MÁMA (*řev z kuchyně*) DRUHÁ TESTOVACÍ KREMROLE UŽ BĚŽÍ!

Cyprísek hned přeběhne předsíň a schová se v pokojíčku. Matka vyjde z kuchyně.

OTEC (*z obýváku*) KOLIK JE?

MÁMA (*podívá se na hodiny*) PŮL DEVÁTÉ!

OTEC (*z obýváku*) CO JE TO ZA NESMYSL?

MÁMA (*jde blíž k hodinám*) To jsem blázen... - CYPRÍSKU, KOLIK MÁŠ V POKOJÍČKU? (*Cyprísek neodpovídá*) CYPRÍSKU!

MÁMA (*dojde za ní ke dveřím pokojíčku, kde se Cyprísek zavřela. Zašeptá, aby nic neslyšel otec*) Je možný, že nejdou hodiny?

CYPRÍSEK NENÍ! Hodiny dycky jdou!

OTEC (*řve z obýváku*) TAK, CO JE S TOU KREMROLÍ? HLÍDÁTE ČAS?

MÁMA (*vymýšlí si*) Třičtvrtě na devět, Bubu!

OTEC Už musí být alespoň 8:55! Kolik ti chybí kremrolí?

MÁMA 12 bez druhé testovací, Bubo!

OTEC Tak to bude 8:55!

MATKA (*pro sebe*) Já se podívám radši do kuchyně!

Matka je zmatená, chce jít do obýváku, ale nedá jí to a jde do kuchyně (zkontrolovat čas). Cyprísek mezitím otevírá pomalu pokojíček, dívá se, zda je vzduch čistý. Otírá si oči, jde k telefonu, natahuje se na něj, bere sluchátko. Matka prudce otevře dveře kuchyně.

MATKA (*matka vyjde z kuchyně*) BUBO, PROMIŇ! 8:52! (*drží v ruce kremroli.*)

Cyprísek se jí lekne, položí sluchátko. Myslela, že je matka s otcem v obýváku. Matka se na ni překvapeně dívá a vidí, že Cyprísek pláče.

MATKA Ty brečíš?

CYPRÍSEK Nebrečím!

MÁMA (*explicitní šepot, aby otec neslyšel o pláči*) POTICHU!
(*šepotem*) Vždyť tě vidím!

CYPRÍSEK Já se spálila!

MÁMA Co tě to napadá teď brečet? Čím ses jako spálila?

CYPRÍSEK Natáčkama!

MÁMA A kdy prosímtě? Dyt' nemáš natočený ani pramen!

CYPRÍSEK Co se mě furt ptáš! Zanes mu radši tu kremroli!

Cyprísek se otočí a jde rychle do pokojíčku, zavře za sebou.

MÁMA Jak to se mnou mluvíš, Cypřiši? (*matka se za ní rozejde*)
Ale proč se vůbec točíš? První se dycky točím já! Co zmatkuješ?

CYPRÍSEK Protože, protože přemýšlím!

MÁMA Teď nemáš, co přemýšlet!

CYPRÍSEK Ale ta horečka! (*pausa*) Pamatuješ, jak jsem měla jako dítě tu vysokou horečku? Kolik mi bylo? Pět?

MÁMA (*matka se zarazí*) Já špatné vytěsňuju. Nemoci, úrazy -

CYPRÍSEK Měla jsem čtyřicet? Čtyřicet i víc?

MÁMA Já špatné vytěsňuju!

CYPRÍSEK Umírá se na horečku?

MÁMA Ale neumírá!

CYPRÍSEK Ani na čtyřicet? Na čtyřicet a víc?

MATKA Dneska máš čtyřicet! Tak mysli na hezké věci!

TÁTA (z obýváku) DRUHÁ TESTACE KREMROLE UŽ DÁVNO MĚLA
PROBĚHNOUT! CO JE?

MÁMA BĚŽÍM!

*Matka odchází ode dveří pokojíčku a běží do obýváku. Zachází.
Cyprísek potichu otevírá dveře pokojíčku, rozhlíží se a pomalu
a potichu vchází do předsíně, opět míří k telefonu, když slyší
rodiče, bere sluchátko. Věří, že má čas.*

OTEC (z obýváku) TO JE DIETNÍ ŠLEHAČKA!

MATKA (z obýváku) BUBU, TO JE PLNOTUČNÁ!

OTEC (z obýváku) JÁ POZNÁM POLO A PLNO!

MATKA (z obýváku) BUBU, PLNOTUČNÁ! PLNO!

*Cyprísek bere telefon, vytáčí číslo, když matka nečekaně vyjde
z obýváku.*

MATKA (ve dveřích obýváku) UKÁŽU TI OBAL!

OTEC TEĎ MĚ NECHEJ! TEĎ SE JDU ROZEHRÁT!

Najednou spatří Cypríska, která zase volá.

MATKA PROČ TY ZAS VOLÁŠ? Komu pořád voláš?

Začíná znít rozehrávání se houslí.

CYPRÍSEK (neví, jak vyřešit situaci) PROTOŽE, PROTOŽE JE UŽ
DEVĚT!

MATKA DEVĚT? TO BY UŽ HRÁL! *(křičí do obýváku)* BUBO, TY UŽ HRAJEŠ?

BUBO NEHRAJU. JSI HLUCHÁ? ROZEHRÁVÁM!

MATKA A KOLIK JE?

BUBO TO SNAD VÍŠ TY, NE? DO 12 00 HLÍDÁŠ ČAS TY, od 12 00 HLÍDÁM ČAS JÁ!

CYPRÍSEK *(vykřikně)* JE 8:58!

BUBO TOLIK? PROČ MĚ NIKDO NEUPOZORNIL!

MATKA *(k Cyprískovi)* Cyprísku, co si vymýšlíš? Nebo je vážně 8:58?

CYPRÍSEK Jak to mám vědět! Vždyť ty hodiny nejdu!

MATKA No, právě! Až zjistí, že měníme čas, bude zle!

Začíná znít Vivaldi: Zima.

CYPRÍSEK Tak teď už je to jedno. Už začal hrát.

MATKA Teď musíme dělat, že je devět!

CYPRÍSEK Dobře.

MATKA Přetoč ty hodiny na 9:03 ručně!

Cyprísek jde rychle k hodinám. Houslouný koncert sílí, Cyprísek opatrně sundává sklo z hodin, jsou to staré hodiny, pak sklo odkládá na komoru, pracuje pomalu a opatrně, když se natahuje, že posune ručičku, koncert začíná utichat.

MÁMA UŽ TO NESTIHNEŠ! NECH TO! Poď rychle sem!

Cyprísek běží k matce. Koncert ustává a otec vychází z obýváku s prskavkou v ruce, jde pomalu předsíní, až dojde k nim.

MATKA *(matka se vytrhne ze zaražení a komentuje hudbu post)* A je tady zima!

BRUNO To máš říkat, když vycházím, ne když už tu jsem! Cos dělala?

MATKA Bubu, já se zapoměla, promiň!

BRUNO Mně se neomlouvej! Děláme to pro Cypríska! *(teatrálně spustí)* Máme 9:03 a právě teď se narodil náš Cyprísek!

MÁMA *(začíná tradiční stylizovanou řeč)* Milovaný Cypříne náš, jsi naše dobré ráno, dobrou chuť, dobrý večer, dobrou noc i nazdraví!

Otec celou řeč matky pozoruje hodiny.

TÁTA Co ste s těma hodinama dělaly?

MÁMA Bubu, ja neslyšela hudbu! *(chce odvést řeč)*

TÁTA Ptám se na hodiny! Dyť ukazují 8:30?!, dyť - *(jde k hodinám, dívá se na ně zblízka a ještě blíže)* Dyť -

MÁMA Možná baterky?

TÁTA Co s něma?

MÁMA Možná umřely baterky?

CYPRÍSEK *(smířlivě)* Není to jedno, tati? Pak to spravíme.

TÁTA Není to jedno! Budeme si tu hrát na devět nula tři a nad hlavou mít osm třicet?

CYPRÍSEK Tak se tam nebudeme dívat.

TÁTA Malá chyba řetězí katastrofu! To chceš?

CYPRÍSEK Ždyť se to zaokrouhlí na 9:03.

TÁTA To neumíš zaokrouhlovat? *(jde do šuplíku v komodě v předsíni, otevírá, bere hodinky, podívá se na ně)* No, prosím! A navíc to celé děláme v předstihu! *(dává si hodinky na ruku)* Takže tu teď budeme stát a čekat. Až bude devět nula dva, začneme znova. Pojedeme podle mých hodinek, takže se soustředte!

Stojí dvě minuty v tichu a čekají. Otec kontroluje hodinky. Zachází postupně do obýváku.

TÁTA (*k matce*) Už to bude. Začni znova! Řekni rovnou to s tou zimou, ale hrát už nebudu! Ťuknu ti do dveří na znamení! Soustředíš se?

MÁMA Soustředím, Bubu, soustředím!

Otec se zavře v obýváku, za chvíli zatuká, vychází s novou prskavkou v ruce.

MÁMA (*trochu nervózně, aby nic nespletla.*) A už je zima!

TÁTA 9:03! A právě teď se narodil náš Cyprísek!

MÁMA Milovaný Cypřine náš, jsi naše dobré ráno, dobrou chuť, dobrý večer -

TÁTA (*začíná ho pálit prskavka*) No, to už jsme slyšeli!

Nemusíš to říkat znovu jako papoušek!

Otec zachází s prskavkou do ložnice, matka je nešťastná z celé situace, pořád se dívá na hodiny, jde k nim blíž, ale v tu chvíli otec vyjede z ložnice s křeslem (židlí) na kolečkách. Celé je oblepené novinami.

OTEC A tady něco od Ježíška pro Ježíška.

CYPRÍSEK Mami, tati! (*Běží ke křeslu a trhá noviny s dětským nadšením!*) To je nový - ! Vy jste se zbláznili! Copak je to nutné?

TÁTA Je to nutné!

MÁMA Aby sis mohla zase dojet z pokojíčku do kuchyně pro čaj a nenamáhala kyčle!

TÁTA Co má s kyčlema?

MÁMA Nic, samozřejmě. Tak, abys nenamáhala nohy!

TÁTA Nohy ji slouží výborně! Prostě tady máš nový křeslo,
protože -

CYPRÍSEK Mně by stačilo to starý! Vždyť ho mám už třicet pět
let!

TÁTA Právě! Protože kolečka už se nedala ani promazat! A dost
řečí. (*podívá se na hodinky*) 9:10 - aperitiv!

*Všichni odchází do kuchyně na aperitiv. Do jejich odchodu
zazvoní telefon. Otec přibíhá nervózně k němu a zvedá.*

BRUNO Ano? - ANO, u telefonu! - Nic? Určitě NIC? Že co? Ale
všude jsme hledali, úplně VŠUDE! Proboha v každém patře!
NIKDE. Kam mohla jít? NIKDY NIKAM nechodí! Dyť je to dítě,
pětileté dítě! Ale děkuju. My nemáme ten klíč od jedenáctky.
Děkuju, že jste se podívali. Kdyby něco - já vím. Promiňte, že
jsme obtěžovali. Kdyby náhodou - Ano. Sbohem.

Pokládá telefon. Do předsíně vchází matka, drží aperitiv.

BRUNO Proč piješ?

MÁMA Já mám hrozný strach, Bruno.

BRUNO Každý má strach. Co tím vyřešíš, když budeš páchnout
lihem?

MÁMA Já přece -

BRUNO Hovno přece, žádný přece. Jdeme znova.

MÁMA Kam?

BRUNO Od jedničky nahoru. Na co by se stavěly tak vysoké domy,
kdyby v žádném patře nebylo dítě, které hledáš?

*Matka odbíhá do ložnice, Cyprísek vyjede z kuchyně na židli na
kolečkách... Má aperitiv v ruce, špatně přejede práh a najede
do otce. Ten se lekne.*

TÁTA TO SI TY? KDES BYLA?!

CYPRÍSEK V pokojíčku.

BRUNO V pokojíčku?

CYPRÍSEK Teda v kuchyni!

BRUNO A tenkrát? Kdes byla tenkrát?

CYPRÍSEK Kdy tenkrát?

TÁTA Když jsi prvně dostala židli na kolečkách! Přejížděla si byt tam a zpátky a najednou jsi byla fuč. Kdes byla?

CYPRÍSEK Na co to myslíš, tati?

BRUNO Na Pole s Cypřiši asi! Na tebe myslím! Už třicet pět let na tebe myslím!

CYPRÍSEK Není ti dobře?

BRUNO Ale výborně je mi.

CYPRÍSEK Máš odpočívat.

BRUNO Říkal, kdo?

CYPRÍSEK Doktoři.

BRUNO Ti, co tě přibili na tu desku na vadný kyčle?

CYPRÍSEK Na tu jsem zapoměla!

BRUNO Měl jsem tě sundat! Tam to celý začalo. U POSRANÝ DESKY!

Do předsíně vbíhá matka, je oblečená ve svátečním. Podívá se překvapeně na Bruna a Cypríska.

MATKA Co se děje? JAKÁ DESKA?

OTEC Ta tvoje pitomá deska na kyčle!

MATKA Jaká deska na kyčle?

OTEC Na kterou jsi ji tak urputně rvala!

MATKA Bubu, já špatně vytěsňuju!

CYPRÍSEK Tati, nevzpomínej to, prosím!

MATKA Je ti špatně, Bubu?

OTEC Ale prosímtě, dej pokoj už! Mě zabiješ těma otázkama!

Rozezvoní se zvonek u dveří.

MATKA Někdo zvoní?

OTEC Jsi snad hluchá?

CYPRÍSEK Asi už jsou tady!

OTEC *(k matce)* Tak otevři, ne? Ty otvíráš dveře, Cyprísek zvedá telefon! *(otočí se směrem k obýváku)* Nebo už tady nikdo nedělá nic, jak má?

MATKA *(k Cyprískovi)* Šup ty vlasy! Už jsou tady! Už je máš mít dávno hotové!

Cyprísek vstane prudce z křesla a zavírá se v koupelně, matka mezitím pozoruje kukátko, pak pomalu otevírá, otec praští dveřmi obýváku.

II VŠICHNI VŠECHNY (*Jaro*)

*Zavření dveří koupelny a obýváku se protíná s otevřením dveří od bytu. Matka otevře a spatří Miladu. S otevřením dveří začíná hrát Vivaldi (*Jaro*)*

MILA ÁMEN!

MÁMA Co tu děláš?

MILA Taky tě ráda vidím. (*Mila je celá ověšená taškama*)

MÁMA Kolik je hodin?

MILA Jsem snad metro? (*těžce je postupně pokládá v průběhu hovoru na zem*)

MÁMA Kde máš kabát?

MILA Zpomal!

MÁMA Na co tolik tašek?

MILA Vždycky mě s tebou vítá Eva!

MÁMA Ty nemáš kabát!

MILA Ty nemáš Evu!

MÁMA Kde máš Bóba?

MILA Nevím.

MÁMA Jak nevíš?

MÁMA Kde je rohožka?

MÁMA Kde máš ten kabát?

MILA Jaký furt kabát?

MÁMA No, kabát!

MILA Žádný nemám!

TÁTA (*z obýváku, hudba přestane hrát, hraje přece otec*) TO JE MILAN?

MILA (*k obýváku*) NE! JEŽÍŠEK!

TÁTA (*z obýváku*) TEN LÍTÁ OKNEM! (*hudba pokračuje*)

MÁMA Není ti -

MILA Není mi zima, mami.

MÁMA Co máš s vlasama?

MILA Narostly mi.

MÁMA To už je moc. To už není hezké.

MILA Tak dones nůžky!

MÁMA Ty si nedáš říct.

MILA Nech mě v klidu svléct.

MÁMA A z čeho?

MILA Ze svetru, ne?

MÁMA Ten svetr tě pne!

MILA Tak to si ho nechám, ať máš co řešit!

MÁMA Na co tolik tašek se ptám?!

MILA Boty mám dát kam? Rohožku nevidím!

MÁMA Co je v těch taškách?

MILA Kde je ta Eva?

TÁTA (*z obýváku, hudba přestane hrát*) JE TU BÓBO?

MILA (*k obýváku*) DĚD MOROZ JE TU!

TÁTA MILANE?

MILA DA?

TÁTA JE TU UŽ MALEJ?

MILA VELKEJ TU NENÍ! (*hudba zase začíná hrát*)

MÁMA Proč jsi tu tak brzo?

MILA Kde je rohožka se ptám!

MÁMA Rohožka se pere.

MILA Boty dávám teda sem.

MÁMA Tam je nedávej! (*hudba přestává hrát*)

MILA Ty vole! Dyť se tě ptám!

Matka a Mila čachrují notnou chvíli s botama.

TÁTA (*přichází do předsíně*) Tak je tu ten malej?

MILA Velkej, myslíš? Taky tě zdravím. Bóbo tu není. Kde je Eva?

TÁTA A kde je?

MÁMA Ven je nedávej!

TÁTA Tady už nikdo nerespektuje čas?

MILA Jdu si umýt ruce. To nemá smysl.

MÁMA Dám ti ty boty sem.

TÁTA MILANE! Sakra už! Přijdeš tady takhle brzo, a ještě bez malýho!

MILA Bez velkýho! Čůrat umí sám!

MÁMA Milado, dívej se, kam ti ty boty dávám! Pak je budeš hledat.

TÁTA To je zlý sen!

MILA *(k otci)* TO JE! *(mává rukama jako děcko, chce otevřít koupelnu ale zjistí, že je zamčená)* EVO? Ty seš tam zavřená? Uf! Tak ses zas neztratila! *(k matce s otcem)* Uf! Tak už nemusíte obíhat celej barák! To už byste dneska neudýchali!

OTEC *(mávne nad Milou rukou a odchází do obýváku)* CVIČÍM! NERUŠIT!

MATKA *(matka se natahuje pro jednu z tašek)* V tédle je jídlo?

MILA *(otočí se na ní)* JO! *(dál bouchá do dveří koupelny)* Matka odnáší jednu z tašek do kuchyně.

Začíná potichu znít Vivaldi: Jaro.

MILA Evo, vylez už! Víím, že tam seš! Koupelna není skříň, v tý tě všichni najdou! Tak vylez! *(zkouší kliku, zamčeno)* Ty seš fakt děcko! *(prohlíží se ve v zrcadle)* Máma měla pravdu! Ten svetr mě fakt PNE! Ale jen v tomhle, v ničem jiným pravdu nemá! Zezadu to totiž nedělaj jen psi. To už doufám víš!

(Začíná mluvit intimněji do dveří) (kouká k obýváku)

Jak to s nima můžeš vydržet? Ty ho netoužíš uškrtit na tý koňský žini ze smyčce? Nebo ho přidusit kalafunou? Mrštit mu ty jeho Stradivarky o hlavu? *(otáčí se ke koupelně)* Nebo ji zapéct do obrovské kremrole? Zalepit pusu polotučnou šlehačkou ve slevě, o který tvrdí, že je plnotučná? Už se o tom zase zhádali?

(přitiskne se na dveře, je nostalgická)

Evo, pamatuješ, co jsme si říkaly jako malý? (*hladí dveře*) Tys byla ve skříni a já ti vyprávěla. Jak seš tam zavřená, hned mi to skočilo. Pamatuješ si to? Slíbily jsme si, že až vyrosteme, budeme mít dceru a necháme ji dělat všechno! Vstávat v devět, pokládat mokrej hadr na parkety, nezvedat telefon... (*rozhlédne se po předsíni*) Já ti mám teď takovou chuť udělat něco, co nemám!

CYPRÍSEK (*prudce otevře dveře*) NIC NEDĚLEJ!

MILA EVO! (*obejme sestru*) ÁMEN!

CYPRÍSEK Kde máš Bonifáce?

MILA Ty vole, dej pokoj i ty! Vidíte mě vůbec?

CYPRÍSEK (*obejme sestru, aby ji konejšila*) Ale kdy přijde Bóbo? Táta se na něj tak těší...

MILA Nevím!

Matka vchází do předsíně, drží jednu z tašek.

MÁMA Jak nevíš?!

MILA Prostě nevím! Dupačky už nenosí a prdět umí taky sám!

CYPRÍSEK Milo.

MILA Prdění je alchymie života, Cype! Jako mimino prděl jen přes trubičku! To ale nikdo nevíte! Kvůli posranejm prdům jsem nespala kolikrát dva dny. Žádný tůtuňuňu! Každý narozeniny mu to připomínám! Rok jsem nespala, protože jsi neprděl! Takže nesor a buď hodnej!

MÁMA Bóbo byl zlatý mimino!

MILA Neříkej! Tys ho někdy viděla, když byl mimino?

MÁMA Přestaň!

MILA Já si pamatuju, že jsi u nás poprvý zvonila, a to už tě pozdravil: *Dobrý den!* To už asi mimino nebyl!

MÁMA Neodváděj řeč od toho, že nevíš, kde je!

MILA A tys vždycky věděla, kde máš dítě?

CYPRÍSEK My se jen ptáme, protože nikdy nechodíš takhle brzo.

MÁMA A bez kabátu.

MILA Chtěla jsem vám pomoci! Kdyby děd Moroz odpad!

CYPRÍSEK Je mu líp.

MÁMA (*vytáhne z tašky obrovské balení vysočiny*) Já se zblázním, proč si dotáhla tolik vysočiny!

MILA Ta je pro mě! Nechci, ať mi zase někdo počítá, kolik sním koleček!

MÁMA (*dívá se dál do tašky*) Vysvětli mi, proč kupuješ kupovaný dort?

MILA To je pro malýho. Bóbo teď má období, kdy nejí višně. A tady se vždycky dělá višňovej.

MÁMA Najednou je malej. To není období, Miladko, to je jen nevychovanost. Dítě jí, co mu rodiče dají.

MILA Tak naposled, mami. O výchově spolu diskutovat nebudeme. Bóbo nejí višně a tím to hasne!

MÁMA Dort mu kupuješ, ale kde je, nevíš!

MILA Tak znova! Tys vždycky věděla, kde máš dítě? (*ukazuje na Cypríska*)

MÁMA Přestaň!

MILA Vědět, kde máš čtyřicetiletý dítě není umění, maminko!

CYPRÍSEK Nechte toho, prosím! Aspoň dneska.

MILA (*prohlíží si účes sestry*) Proč si furt natáčíš ty vlasy jak bába?

MÁMA Natáčíme si je obě... jsem snad bába?

MILA Jsi.

MÁMA Já nevím, po kom ty seš Milado, to museli v porodnici -

MILA - vyměnili, mami, vyměnili. Furt to vytahuješ, tak jsem tam volala a fakt! Mí opravdoví rodiče maj denně k večeři kilo vysočiny a vlasy rovný jak pravítka!

CYPRÍSEK Přestaň!

MILA S čím?

MÁMA Máš?

MILA Ty vole.

MÁMA Pod'!

MILA Nejdu. Nemám!

MÁMA Tak pojď. Máš!

MILA Nejdu nikam.

MÁMA Milado, pod' na balkón!

CYPRÍSEK Mami, nekuř!

MÁMA MILADO, říkám ti pojď a vem si můj kabát. Tady ve svetru na balkóně nebudeš!

MILA Mami, dyť máš svoje?

MÁMA Nemám!

MILA Ale máš!

MÁMA Milado, ber ten kabát!

CYPRÍSEK Já si zatím dodělám vlasy.

MÁMA Nespál se! (k Miladě) Máš oheň?

MILA Mám ocílku a křemen.

MÁMA Vyměnili. Na mou duši.

MILA Ale pak přišel Cyprísek a problém Milan vyřešen! (*hlasitě oddechne*)

MÁMA Nebuď pořád ukřivděná! Obě jste měly stejně.

MILA Koleček vysočiny určitě!

MÁMA Jdi už!

CYPRÍSEK Jděte! Není čas!

MILA Vždyť jsem přišla dřív! Dneska předbíháme!

MÁMA JDI UŽ! (*strčí prudce do Mily*)

Matka mrští Milu do dveří ložnice, poté obě mizí, Cyprísek se zavírá v koupelně, slyšíme jen housle z obýváku. Na scéně je ticho postav, pak se ozve telefon. Telefon zvoní podruhé/potřetí - počtvrté (Cyprísek to počítá na prstech) - Na čtvrté zazvonění zvedá.

CYPRÍSEK (*do sluchátka*) Papuchalk?

Mluví potichu, ale jde jí rozumět. Intimní Cyprísek v doprovodu houslí.

CYPRÍSEK Ten jsem už vyvolala! Jak se cítíš? (*pausa*)

Nenechala! Jak bych ho jinak vyvolala? Jak je ti? (*pausa*)

Přísahám, že nenechala! Máš pořád horečku? (*pausa*) Nenechala,

kde bych ho nechala? Jak vysokou? (*pausa*) Přísahám! Doma ho

mám! Čtyřicet kolik? (*pausa*) Doma! Doma na stole! Doma na

stole leží, přísahám! A bolí tě něco? -

Její slova přebije prudké otevření dveří obýváku, vychází otec. V ruce smyčec, ale hudba zní dál, je jasné, že tudíž nehraje on.

TÁTA (*lekne se Cypríska, vykřikne*) Kdo teď volá?

CYPRÍSEK (*je v šoku*) Ty necvičíš?

TÁTA Cože? (*zlekne se přistižení*) Hraju do podkladu! (*divá se na hodiny, naštve se, dívá se na hodinky*) Tak, kdo teď volá?

CYPRÍSEK Tobě volá!

TÁTA Mně volá?

Cyprísek zaraženě mlčí.

TÁTA Dej mi to! (*trhne sluchátko z její ruky*) Ano, prosím?
(*pausa, čeká*) No, děkuju pěkně, tobě taky! Odkdy ty mně voláš?
(*pausa*) To byla ta mladší! Náš Cyprísek je ústředna! A jak se ti daří, co? (*delší kývání hlavou, poslouchá*) Ale běž! Tak hlavně, ať je dobře, ať je líp! (*pausa*) Pozdravuj a požehnané tobě i tvé rodině!

OTEC (*položí telefon, zaraženě k Cyprískovi*) Tomu snad někdo řek, že sem umřel, ne?

CYPRÍSEK (*sleduje vyděšeně otce*) Kdo to byl?

TÁTA No, to snad víš, dyť si to zvedla.

CYPRÍSEK Nevím, kdo to byl -

TÁTA A co ste si říkali, než sem přišel?

CYPRÍSEK Dobrý den, hezké svátky, předám -

TÁTA A ty nevíš, kdo to byl?

CYPRÍSEK Asi od tebe z práce?

TÁTA „Asi ode mě z práce ...“ Šak si pro něj pracovala po maturitě. U nás na dopravě, si nepamatuješ?

CYPRÍSEK Já nemám maturitu, tati.

TÁTA Ale máš! Jen si k ní nemohla jít. Se ti nepředstavil?

CYPRÍSEK Takže ji nemám.

TÁTA Takže nepředstavil, jak jinak! V životě jsme si na svátky nevolali. Odkud má vůbec naše číslo?

CYPRÍSEK Asi od tebe.

TÁTA Já todle číslo nedávám na potkání, to je naše soukromá linka. Jen pro blízké! ... a pro tu tvou pošahanou žábu a Majonézu Marii! - (pausa) Tomuhle bych já číslo nikdy nedal!

CYPRÍSEK Proč ne?

TÁTA Protože je debil.

CYPRÍSEK Debil? (je překvapená, že použil takový výraz)

TÁTA Jistěže debil, to nejde říct jinak.

CYPRÍSEK Proč debil? Myslela jsem, že sis ho vážil.

TÁTA Ale jo, rozměřil kdeco, ale jinak - Jednou jsme spolu jeli na výjezd do Německa a on si prostě - to nechopíš, on si prostě - ne, to ani nejde říct, on si prostě - normální debil - vzal s sebou atlas ptáků! A pak mi říká ve vlaku: Bruno, věděl si, že maj papuchalci barevný zobák jen na jaro?

CYPRÍSEK Takyže maj! Protože vábí.

OTEC Odkud ty to víš, prosímtě?

CYPRÍSEK Z atlasu ptáků.

OTEC Tebe zajímaj ptáci?

CYPRÍSEK Asi.

OTEC Asi? (zaváhá) Mně ti ten člověk dokázal ždycky tak naštvat. A pak mi ještě zavolá na svátky, na soukromou linku! Pochopíš to?

CYPRÍSEK Nepochopím.

OTEC Asi volal, že je nemocnej. Asi se bojí, že umře dřív!

CYPRÍSEK Proč by umíral?

OTEC Protože furt tlačil majonézu! Ke všemu. Na všechno. Pořád! A taky chodil neustále o dvě až pět minut pozděj. Umazanej od majolky a nikdy ne včas.

CYPRÍSEK To si nepamatuju.

OTEC Ale pamatuješ! Šak si pro něj už nechtěla ani pracovat!

CYPRÍSEK Tys nechtěl, abych už pracovala!

Otec se prudce nadechne.

CYPRÍSEK Tati, tobě není dobře?

OTEC Proč by mi nebylo dobře?

CYPRÍSEK Protože ... hraješ do podkladu ...

OTEC Radši si uprav ty vlasy! Všude ti to divně trčí, to nemám rád!

Cyprísek odchází do koupelny. Otec na ní zavolá přede dveřmi.

OTEC Hrát do podkladu není ostuda! Když chceš být nejlepší, musíš se učit od nejlepších! A když chceš dělat dobrou práci na metru, nemůžeš kvákat o papuchalcích a chodit všude pozdě!

CYPRÍSEK (*otáčí se na otce*) Třeba chodil včas, ale tobě nešly hodiny! (*ukáže demonstrativně na hodiny v předsíni a zavře se v koupelně, dveře zabouchne silněji, na známku naštvání*)

OTEC ODKDY TY BOUCHÁŠ DVEŘMA?!

Otec zůstává chvíli stát v předsíni, pak zajde do obýváku a Vivaldiho - Jaro zesílí.

Do hudby vchází do předsíně matka v bundě a Milada v kabátu.

MÁMA A už je jaro! (*komentuje hudbu*) (*polohlasně a s rozhlížením se po předsíni*) Takže tebe se neptala?

MILA Myslíš, že si voláme a vzpomínáme, jak nám Cypřiše ukřižovali?

MÁMA Neřvi, prosímtě, šeptej!

MILA (*naléhavým, explicitním šepotem*) Tak proč se jí nezeptáš, proč se na to ptá?

MÁMA Proč asi!

MILA Protože by se pak mohla ptát na více věcí!

MÁMA NEŘVI! POTICHU! Za co ty se furt zlobíš? Šecko si dostala!

MILA Ale piču jsem dostala furt! Byla jsem na škole a čekala děcko! A jak jste mi pomohli? Vykopli mě pryč.

MÁMA Dostala si byt!

MILADA A ZŮSTALA SAMA!

MÁMA Milado, ty seš nevděčná!

MILADA Proč jsi za mnou nechodila?

MÁMA Já za tebou chodila!

MILA NIKDY! Dva roky jsi nepřišla!

MÁMA To si špatně pamatuješ!

Cyprísek otevírá koupelnu. Vlasy má zlakované jak helmu.

MÁMA Tobě to sluší, Cyprísku. Ty jsi -

MILA Na mou duši, úplná maminka! *(silně ironická)* Máš nějaké fotky z toho Rakouska?

MÁMA Má krásné fotky!

Matka s Miladou si věší kabáty. Milada svůj pověsí za kapuci, matka ho převesí na háček a oklepává rukou.

MILA O tom nepochybuji! A jsi na nich zase jenom ty?

MÁMA Před dvěma dny jsem je donesla vyvolané.

CYPRÍSEK Mami, ty máš ten film u sebe?

MILA Ukaž mi je, prosím! Ať můžu hledat!

MATKA Koho hledat?

CYPRÍSEK Ten film hledám!

MILA (*teatrálně k matce*) Tajemnou Majolku! (*k Cyprískovi*)
Nejezdíš ty náhodou všude sama a jen předstíráš, že je tam
někde za stromem schovaná Majolka?

MÁMA Marie je skutečná! Zrovna dneska volala! Je nemocná.

CYPRÍSEK A ten film, mami?

MILA Jaká Marie?

MÁMA No Marie, tak se jmenuje Majolka.

MILA Takže Maruška. A jak se vám líbí, maminko? Hezká?

CYPRÍSEK Mami?

MÁMA Proč hezká?

MILA Protože my o ní víme jen, že ráda fotí Evu na posteli,
Evu pod postelí, Evu za postelí, Evu u postele ...

MÁMA Nikdy ji nefotila na posteli, co vykládáš?

CYPRÍSEK Maminko, kde je ten film?

MILA Co když je Majolka samospoušť?

MÁMA Marie k nám přijde!

MILA Dneska?

MÁMA Dneska ne, dneska je nemocná! Ale třeba na první svátek
vánoční, co Cyprísku?

MILA Já se vsadím, že bude i na první svátek nemocná, vsadíme
se?

CYPRÍSEK (*vykřikne tak moc, až obě zarazí*) MAMI! TEN FILM!

MATKA (*dívá se zaraženě, že je okřiknutá Cyprískem*) Je v
obálce, Cyprísku... co je ti?

MILA Ano, Cyprísku, co je ti? Nemáš horečku?

Matka praští silně do Mily.

MILA (*k matce*) No co!, zeptejme se přímo u zdroje! (*k Cyprískovi*) Proč ses ptala dneska mámy na tu horečku?

MATKA (*chce se obhájit*) Já se jen Milady ptala, jak ses mě ptala, zda si nepamatuje, jak vysokou si měla tu horečku, protože já škaredé věci vytěšňuju ... nemoci, bolesti -

MILA - nevěry. (*Matka opět praští silně do Mily*)

CYPRÍSEK (*k Mile*) A kolik to bylo, víš?

MILA Myslím, že jsi měla sotva 38, Cyprísku.

MÁMA Ale to víc!

MILA Hovno víc, měla jsi akorát šok!

Vivaldiho Jaro přestává hrát.

MÁMA (*v reakci, že otec už je může slyšet*) A ticho už!

MILA Hovno ticho! Ždyť ten (*ukáže na obýván*) se málem posral, že dítě není v celým baráku... Se ho zeptejte, ne? Ten ji pak vez do nemocnice, že má horečku!

MÁMA Tohle mu teď určitě připomínat nebudeme! (*k Cyprískovi*) Ale bylo to určitě víc než 38!

OTEC (*řev z obýván*) BUDEME ROZSVĚCOVAT! PŘIPRAVTE SE!

MILA Proč ji sakra furt věšíte ty číslice na záclonu?

MÁMA To je tradice!

CYPRÍSEK Mám to ráda!

MILA Sto let starý světla, furt je spravuje, jak nějakou životní chybu. A pak tam plácá to číslo - Haló, schováváme tady dceru, už deset, dvacet, třicet, ČTYŘICET LET! (*k Cyprískovi*) Víš ty vůbec, že Ježíšek neexistuje?

MÁMA Proboha mlč!

MILA Boha tu uslyšíš dycky jen ve formulích: Proboha, Božemůj, Božebože...

MÁMA Panebože! (*Mila hned ukáže trefně na matku prstem a upozorní gestem Cypríska.*)

MILA Radši se odklidím, co?! (*Mila bere znovu kabát a jde směrem, odkud přišla z balkónu. Matka hned sahá po bundě.*)
Nevadí, když nebudu u rozsvěcování čtyřicítky, že?

MÁMA Du s tebou!

Mila se začne zběsile smát. Matka mlčí a provinile se balí do bundy.

MILA Ty bys pro tu odpíranou cigaretu šla kamkoliv, co? I za mnou!

MÁMA Jdu s tebou, abychom si promluvily!

Mila mizí první, matka jde rychle za ní, Cypísek ji zastaví -

CYPRÍSEK Mami, promiň za ten film. Já jen - je na stole v obálce jako dycky...

MÁMA Řekni otci, že tam hned budem!

Matka odchází. Cyprísek stojí zaraženě přede dveřmi koupelny a pak jde k zrcadlu, hladí si vlasy, aby byly dokonale uhlazené. Pomalu se rozchází předsíní směrem ke komodě. Otevírá šuplík nejde - je zamčený.

CYPRÍSEK Milo?

Milo, jsi tady?

Milo?

Neuděláme, co se nesmí? Neodemkneme ten šuplík?

Tebe nezajímá, co v něm máma má?

Zajdeš pro klíč a odemkneš?

Já budu hlídat!

Milo?

MILADA (*objeví se prudce ve dveřích ložnice a řve směrem k balkónu v ložnici, tj. do dveří*) NEODEMKNU!

Cyprísek poodstoupí překvapeně od šuplíku, Milada ji mine a jde k taškám, začne v nich hrabat.

CYPRÍSEK Co se stalo?

MILA Zamkla jsem mámu na balkóně, protože mě sere!

CYPRÍSEK Zamkla?

MILA Copak je tam klíč? Ale kéž by byl!

Mila hrabe urputně v tašce.

CYPRÍSEK Co hledáš?

MILA To je fuk.

CYPRÍSEK Peníze?

MILA Ale hovno!

CYPRÍSEK Ty sis zas půjčila, že?

MILA Nesor furt. Dyť jsem si je tu schovala! (*Mila převrátí tašku, vypadnou z ní všechny věci*)

CYPRÍSEK (*pozoruje kopsu věcí (halda nesmyslů) na zemi*) Co tu tak voní?

MILA Voňavý gummy.

CYPRÍSEK Ty gummy?

MILA Na gumování vole! Na gummy seš ještě děcko!

CYPRÍSEK Mám čtyřicet, Milo.

MILA Asi je mám v jiný tašce, já mám ve všem takovej bordel...

CYPRÍSEK Kolik?

MILA Milion!

CYPRÍSEK Od mámy sis půjčila?

MILA Tyvole! Dej mě pokoj ti říkám!

CYPRÍSEK - vždycky mámu trápíš, ale vždycky ti otevře peněženku.

MILA Nevychovávej mě, jo?! Mám se propadnout?

CYPRÍSEK Dám ti je.

MILA V kyselých rybičkách?

CYPRÍSEK Myslím to vážně.

MILA Nechej si prasátko na poličce, tohle jsou jiný násobky.

CYPRÍSEK Myslím, že to zvládnou, to zvedání telefonu není zadarmo... - *(Obě se soucitně zasmějí. Chvilí mlčí. Mila se stydí.)*

MILA Ty seš pořád malý usmrkaný děcko, Cyprísku.

CYPRÍSEK Proč mi to furt říkáš?

MILA Protože je mi tě líto. Ale ty za nic nemůžeš. Za to můžou oni! Jakmile tě sundali z té desky na vadný kyčle, už ses nikdy nerozešla. Furt tě šprtali. To stejně nechápeš! Rok nechaj mimino přibitý na desce tákhle obrovskejma šroubama, jako by bylo nějaký omyl přírody! Bóbo měl taky kyčle jak smotaný dráty, ale já to srala! Široký balení? Hovno! Furt byl nahatej! Šak ti pak ten šroub zarost do kyčle! To si nemůžeš pamatovat, ale bylo to strašný!

CYPRÍSEK Táta se mi dneska za tu desku omlouval...

MILA Ty vole, tak ten už to má fakt za pár! Omluvné rekapitulace přicházejí! Za co se asi omluví mně?

CYPRÍSEK Za co by se ti omlouval?

MILA Kdybych já chtěla, mohla bych tě nenávidět.

CYPRÍSEK Proč?

MILA Proč asi! Seš boží dar a já omyl! Na pár hodin ses zaběhla a od té doby se šecsko točilo jen kolem tebe. Na mě se úplně vysrali!

CYPRÍSEK Máma na tebe byla dycky hrdá!

MILA A za co, prosímtě?

CYPRÍSEK Třeba, jak jsi vyhrála ve skoku v pytli!

MILA Ty vole! Slyšíš se?

CYPRÍSEK Já takhle skákat v pytli nikdy neuměla.

MILA Protožeš to ani nezkusila! Tebe do školy v tom pytli nosili! To, aby tě náhodou zase někdo neukrad!

CYPRÍSEK Nikdy mě nikdo neukrad!

MILA Já tak toužila, aby si mě tu nechali! Ale oni místo toho - ná, tu máš byt a jdi si! Hlavně, ať není ostuda! Ale já hrozně nechtěla být sama... Vždyť děcko čekalo děcko! Víš, jaký to je nevědět? Nevědět, jak dát mimino k bradavce? Jak ho nosit, aby krklo? Víš, jaký to je být máma bez mámy?

CYPRÍSEK Obě víme, proč jsi musela pryč!

MILA Ale piču už! To byl výmluvnej manévr. Ukaž spermii a vyřešeno. Co by se tím vyřešilo, co?

CYPRÍSEK Tak proč jsi tu nezůstala, když jsi nechtěla pryč?

MILA Protože už pro mě nebyla práce! Telefon přece zvedáš ty!

Přichází matka v bundě. V ruce má krabičku cigár a zapalovač. Jakože nenápadně a přitom velice nápadně natahuje cigarety k Miladě a přitom kontroluje dveře od obýváku, zda nejde otec.

MÁMA Ná. Ná, ná vem si to, sakrauž! Milado, neštvi mě porád! Nechci, ať mě vidí. NÁ!

MILA (*bere konečně krabičku*) Myslíš, že to za těch padesát let s tebou pořád ještě nepochopil? Vždyť nemáš na balkóně jedinej květináč, ale furt tam chodíš zalejvat.

MÁMA Přestaň mě vychovávat, Milane! Mám se propadnout?

MILADA (*koukne do krabičky*) TY VOLE, ONA MI JE VYKOUŘILA!

MÁMA POTICHU! (*Zarazí se. Pozoruje podlahu*) Co je to tu za binec?

MILADA Balíme dárky!

MÁMA Dárky nosí Ježíšek! - UŽ VOLAL, ŽE SE MÁME SCHROMÁŽDIT?

CYPRÍSEK Ještě ne. Není to divný?

MÁMA Je! Jdu se tam podívat.

Matka opouští předsíň, jde do obýváku. Milada s Cyprískem začnou strkat věci do tašky.

MILA Promiň, že jsem vyjela -

CYPRÍSEK Nezlobím se.

MILA Furt dělám, co nemám.

CYPRÍSEK To bych někdy chtěla taky.

MILA Jo? Co třeba? Odhlásila bys telefon?

CYPRÍSEK Něco horšího -

MILA A co?

CYPRÍSEK Já bych chtěla jeden den říkat za každým slovem (*silně šeptá, silně se stydí*) - píča.

MILA Jak jako?

CYPRÍSEK Jako za vším!

MILA Jakože - Dobré píča ráno píča, jak píča, se dnes píča, máš píča, tati píča? Co píča mami píča děláš píča ke snídani píča?

CYPRÍSEK (*směje se*) Jaktože to od tebe nezní divně?

MILA Protože jsem píča!

CYPRÍSEK Přestaň už!

MILA A co bys z toho píčování měla?

CYPRÍSEK (*nechce reagovat*) Vyprávěj mi ten závod! Jako každý narozeniny.

MILA Ty seš fakt děcko. (*Zasměje se a začne vyprávět závod*) Skáču v pytli, nechávám za sebou Franzína, přestože chodí na atletiku!, Romanu, to byla hrozná píča!, ta padá a brečí, trochu ji přikopnu (*směje se*) má krvavej loket a bahnivej ksicht! A pak (*skáče jak šílená snožmo směrem k Evě*)... TY VOLE! Já vyhrála! CHÁPETE TO? JÁ VYHRÁLA, JÁ! ...

Eva se hrozně směje, miluje ten příběh! Dívá se na sestru obdivně. Ta vydechuje.

CYPRÍSEK Nic mi vracet nemusíš.

MILA Díky, Cyprísku. (*nakloní se k ní a dá ji pusu, obejmě ji*) Děkuju. (*tiskne ji silně*)

MÁMA (*z obýváku*) POĎTE! BUDEME ROZSVICOVAT.

CYPRÍSEK Chceš to hned?

MILA Radši jo, aby neviděla, že je mám od tebe.

CYPRÍSEK Tak pod!

Milada s Cyprískem jdou zavěšené do pokojíčku.

CYPRÍSEK HNED TAM BUDEM!

MATKA (*z obýváku*) TAK NESPĚCHEJTE! PADÁ NÁM ČTYŘKA!

OTEC (*řev z obýváku*) PROTOŽE NA NI SAHÁŠ!

MATKA (*z obýváku*) PROMIŇ!

OTEC (*z obýváku*) DI PRYČ! IRITUJEŠ MĚ TU!

*Mila odchází s Cyprískem do pokojíčku, zaháknuté do sebe.
Začíná hrát Vivaldi (Léto).*

III LEHNU SI SEM (Léto)

Do předsíně vchází matka, její otevření dveří se prolíná se zavřením dveří pokojíčku, kam zachází Cyprísek s Milou. Matka se prohlíží v zrcadle, pak poslouchá chvíli Léto, průběžně pozoruje šuplík. Pak se rozejde do komory, vezme klíč, strčí ho do šuplíku, ale v tu chvíli, kdy vytáhne cigarety v něm, vyjde otec z obýváku se smyčcem v ruce (ale Léto hraje dál). Matka zabouchne šuplík. Otec strčí smyčec za záda. Oba jsou přistižení.

MÁMA Bubu? Potřebuješ něco?

TÁTA Proč to nekomentuješ? (míní to, že nehraje on)

MÁMA Třeba kremroli?

TÁTA No jen si rýpni, čekám na to!

MÁMA Mám je teď čerstvý, tak je máš rád.

TÁTA Třepou se mi ruce jak zasranýmu ratlíkovi! Tak je to!

MÁMA Nebo chceš pivo?

TÁTA Prstoklad na hovno! Čtyřka padá! Šecko na hovno!

MÁMA Nebo ještě aperitiv? Kolik vlastně je? *(otočí se na hodiny)*

TÁTA JEŠTĚ TY HODINY MI PŘIPOMÍNEJ!

MÁMA Bubu, tak nechceš něco?

TÁTA KLID chci! Ale věčnej!

MÁMA Přestaň takhle mluvit!

TÁTA Ale jak mám mít klid, když se o sebe neumí postarat?

Rozezvóní se telefon.

Matka se zarazí, pozoruje telefon, otec ho prudce zvedá.

BRUNO Ano? *(pausa)*- ANO, u telefonu! *(pausa)* - Co prosím?
(pausa) Netuším, kam mohla jít.

MATKA *(k Brunovi)* Netušíme!

BRUNO *(do telefonu)* Nikdy nikam nešla. *(pausa)* Vždyť je to malý děčko! *(pausa)* Já ten klíč od jedenáctky nemám.

MATKA Nemáme!

BRUNO Má? Zajdu tam! Nebo zavolám!

MATKA Zajdeme! Zavoláme!

BRUNO Zkusím!

MATKA Zkusíme!

BRUNO Kdyby něco - *(pausa)* - děkuju.

MATKA *(k Brunovi)* Děkujeme!

BRUNO *(do telefonu)* Omlouvám se, že jsem obtěžoval. Kdyby náhodou -

MATKA *(k Brunovi)* Omlouváme se, že jsme obtěžovali!

BRUNO *(do telefonu)*- Díky. Sbohem. *(pokládá sluchátko)*

MÁMA Děkujeme! Tak co říkali?

BRUNO Co do mě mluvíš, když mluvím! Něco říkali! Ale kdyby řekli něco podstatného, řekl bych ti to logicky sám a nemusela by ses mě blbě ptát.

Milada vychází z pokojíčku a míří ke dveřím, po cestě si bere klíče z komody.

MÁMA Kam si myslíš, že deš?!

MILA Kam asi?! Jdu ji hledat!

TÁTA Ty ji tak najdeš!

MÁMA (*k Mile*) Vem si kabát! Nemůžeš jít jen ve svetru!

Mila otevírá dveře a odchází jen ve svetru. Matka se podívá na krabičku v ruce. Je jasné, že by si zakouřila.

BRUNO (*otec její pohled komentuje*) To bude nejlepší! Ty běž hledat na balkón!

MÁMA To já jen (*přehazuje provinile krabičku v rukách*), že mám hrozný strach! Ani nejsou moje!

BRUNO Nebylas náhodou moc dlouho na balkóně? Žes ztratila děcko?

MATKA Proč tohle říkáš?

OTEC A ještě budeš páchnout karcinogenem! Radši pudu -

MÁMA Ty chceš jít pryč?

TÁTA Nepudu samozřejmě pryč, proboha! Budu čekat tady a kdyby nic, tak pudu znova. Od jedničky do jedenáctky.

MÁMA Jedenáctka je na klíč.

TÁTA Vysvětli mi, jak se ti mohlo ztratit pětiletý děcko, který je furt doma?

MÁMA Jak mi? Snad nám!

TÁTA Já doma nebyl!

MÁMA Možná, kdybys tu byl, tak -

TÁTA Tak, co? Tak začneš být lepší matka?

MÁMA Promiň. To jsem neměla říkat.

TÁTA Já nejsem na klíč, jako ten tvůj šuplík. Mě tu zamykat nebudeš! A jestli ji nenajdem, puďu nadobro.

MÁMA Bruno, ty nemůžeš odejít.

TÁTA Co seš vyděšená? A že máš ztracený děcko tě nijak netrápí?

MÁMA Jistě že mě to trápí!

TÁTA Tak di. Na balkoně ti je nejlíp, ne?

Matka odchází do ložnice je rozrušená, Bruno zůstává v předsíni. Těžce oddechuje, opírá se a čeká u telefonu. Začíná divně sýpat. Cyprísek vychází z pokojíčku do předsíně, překvapeně chvíli otce pozoruje, pak jde k němu, otec o ní neví. Cyprísek mu položí ruku na záda, otec se šíleně lekne.

OTEC (vyhrkne) TO SEŠ TY? Kdes byla?

CYPRÍSEK V pokojíčku.

OTEC A tehda? Kdes byla tehda?

CYPRÍSEK Kdy tehda? Na co zase myslíš?

OTEC Pořád na to myslím. Každý den na to myslím! Třicet pět let na to myslím.

CYPRÍSEK Na co?

OTEC Na hranolky s majolkou asi. Na tebe myslím! Kam ses ztratila?

CYPRÍSEK Už třicet pět let jsem se neztratila, tati.

OTEC V žádném patře jsi nebyla, pořád jsem chodil, jezdil - a pak tu najednou stojíš, v předsíni. Jak je to možný?

CYPRÍSEK Já si to nepamatuju.

OTEC Mě to zabije.

CYPRÍSEK Přestaň mi říkat takové věci.

OTEC Kde je Milan?

CYPRÍSEK Šla ven.

OTEC A kam?

CYPRÍSEK Máma ji vykouřila cigarety.

OTEC Já taky pudu.

CYPRÍSEK Kam?

OTEC Pryč.

CYPRÍSEK Tati, ty nemůžeš odejít!

OTEC Potřebuju si lehnout.

OTEC Tobě je špatně?

OTEC Říkám jen, že bych si lehnul. Copak se leží jen, když je ti špatně?

CYPRÍSEK Tak si lehni doma.

OTEC *(nadechuje se divně za každým slovem)* Tady není, kde si lehnout!

CYPRÍSEK Do ložnice?

OTEC Tam je matka.

CYPRÍSEK Do obýváku?

OTEC Tam přiletí Ježíšek.

CYPRÍSEK Tati, mně už je čtyřicet. Já vím, že nepřiletí. Jdi do obýváku.

OTEC Tradice se neporušují. Tradice jsou řád. A bez řádu metro nejedí.

CYPRÍSEK Tak si lehni ke mně do pokojíčku.

OTEC Nejsem děcko! Lehnu si sem.

CYPRÍSEK SEM?

OTEC Sem.

Cyprísek pozoruje otce, jak si lehá na zem. Nepůsobí, že by mu bylo špatně. Jen prudce dýchá, intenzivní nádechy a výdechy. Působí skoro, jakoby se jen koncentroval.

OTEC Seš tu?

CYPRÍSEK Chceš být sám?

OTEC Chci. Ale buď tu. Potřebuju, aby někdo hlídal.

CYPRÍSEK Co hlídal?

OTEC Dveře. Ať sem nikdo nejde.

CYPRÍSEK V předsíni je osm dveří!

OTEC Právě. Tak hlídej.

Cyprísek je nervózní z úkolu. Začne po čase chodit po předsíni do kruhu.

OTEC Přestaň tu kroužit jak sup!

CYPRÍSEK Když já se musím nějak uklidnit.

OTEC Z čeho, prosímtě?

CYPRÍSEK Z toho, že ležíš.

OTEC Tak se uklidni nějak jinak. Bez pohybu!

CYPRÍSEK *(je koktavá, mluví jak výkladové heslo, mluví pro sebe, aby se uklidnila)* Papuchalci mají barevný zobáček jen na jaro, když vábí. Zobáček mají místo svatebních šatů. Když se sobě líbí, namluví se. Ťukají o sebe zobáčky. Pak se páří. Zahnízdí. Na vajíčku se střídají. Chvíli zahřívá samec, chvíli samička.

Otec To mi děláš naschvál, že mluvíš o papuchalcích? Nestačí, že papuchalk volal?

Otevírají se dveře ložnice. Chce vejít matka. Cyprísek se podívá prudce na otce.

Otec Nepouštěj ji sem!

Cyprísek běží ke dveřím a matku přibouchne.

Matka Co se děje?!

Cyprísek Maminko, chvílinku! Balíme ti tu dárek. Počkej v ložnici!

Matka JAKÝ DÁREK? KDO MI CO BALÍ?

Otec *(potichu, aby jeho hlas nedošel až k matce)* Dárky nosí Ježíšek!

Cyprísek Chvilíčku.

Matka JÁ NIC NECHTĚLA!

Cyprísek Jen chvilíčku.

Matka SNAD TO NEBYLO DRAHÝ!

Cyprísek Jen chvilíčku, za chvilíčku!

Matka TO JE TAK VELKÝ, ŽE TO BALÍTE V PŘEDSÍNÍ?

Cyprísek Maminko, chvíli!

Matka BOŽE, ODKDY SE MNĚ BALÍ DÁRKY V PŘEDSÍNÍ!

Matka umlkne. Cyprísek pomalu odstupuje ode dveří.

Otec Máme pro ní vůbec něco? *(ironicky)* Aby pak nebyla zaražená...

Cyprísek Jistěže máme.

Otec A co?

Cyprísek Nové natáčky.

Otec dál leží, Cyprísek mlčí. Po chvíli pokračuje v mantře.

CYPRÍSEK Těžko se jim létá. Létání je pro papuchalky moc namáhavé. Musí zamávat křídly čtyřistakrát za minutu, aby se v letu vůbec udrželi. Čtyřistakrát.

OTEC TAK PŘESTAŇ UŽ S TĚMA PAPUCHALKAMA!

Cyprísek chvíli mlčí, pak začne počítat.

CYPRÍSEK Jedna dva tři čtyři pět šest sedm osm devět deset jedenáct 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 ...

OTEC *(po čase počítání, iritovaně)* Že nebudeš počítat do čtyřista?

CYPRÍSEK Já se snažím nějak uklidnit!

OTEC Tak se uklidni mlčky!

Cyprísek mlčí, stojí, nehýbá se, ale po chvíli začne přibouchávat rukama boky. Ve stejném rytmu, co počítala. Její pohyb působí jako snaha o vzletnutí. Po delší sérii bouchnutí otec bouchne.

OTEC *(naštvaně)* Natáčky?

Cyprísek přikývne a dál se bouhá.

OTEC Na co natáčky? Teď?

Cyprísek se přibouchává rukama a pokyvuje ramenama na známku nepochopení.

OTEC Teď, když jsme už starý, myslím. To se má rychleji natočit do rakve? Není to už jedno, jaký má natáčky?

Otec mlčí, leží. Cyprísek se přibouchává silněji.

OTEC Irituješ mě.

Cyprísek se přibouchává dál.

OTEC IRITUJEŠ MĚ!

Cyprísek se přibouchává dál a dál.

OTEC Ty seš kurva papuchalk nebo co? Proč tu mlátíš křídla?

Práskání křídel.

OTEC Takže jsi tenkrát uletěla? Abys seděla na vajíčku? Ale dyť ty ani nemáš s kým sedět na vajíčku!

Práskání křídel je silnější. Tato informace Cypríska bolí.

MATKA (z ložnice) UŽ JE TO ZABALENÝ? ČÍM TO TAM BOUCHÁTE?

OTEC KŘÍDLAMA!

MATKA BUBO? TY SEŠ TAM TAKY?

OTEC Já jsem v rakvi!

MATKA COŽE?

Matka otevře prudce dveře, vidí Bruna na zemi, Cyprísek běží ke dveřím, chce je zavřít.

MATKA Nezavírej mě!

OTEC Proboha, počkej, balíme ti natáčky!

MATKA PROČ SI NA ZEMI?

OTEC PROTOŽE TI BALÍM NATÁČKY!

Matka přetlačí dveře do předsíně, běží k Brunovi. Cyprísek se zase bouchá rukama o boky.

MATKA BUBU? Co je ti? PROČ TU LEŽÍŠ?

BRUNO Věděla si, že je tvoje dcera pták?

MATKA (k Cyprískovi) Co se stalo?

BRUNO Papuchalk se stal! Tenkrát nám uletěla! Ve vzduchu jsme nehledali! A to byla chyba! Protože ona nebyla na schodech, ve výtahu, v zamčený jedenáctce. Ona byla NAD schodama, NAD VŠÍM, kde jsme hledali! Kdybychom už tenkrát věděli, že je to pták, nemuseli jsme být těch třicet pět let spolu!

MATKA (*k Cyprískovi*) KDE JE MILAN?

Cyprísek nereaguje a bouchá se silněji a silněji do boků.

OTEC TA TI NIC NEŘEKNE! PTÁCI NEUMĚJ MLUVIT.

Cyprísek se bouchá silněji a silněji, matka hmatá po Brunovi, který ji neustále odhazuje ruce. Šramotí dveře a vchází Mila, krabici s novými natáčkama v ruce, když vidí otce na zemi a matku u něj, běží hned k nim.

MILA CO SE DĚJE? CO SE DĚJE? CO MU JE? PRAŠTIL SEBOU? TADY SEBOU PRAŠTIL?

MÁMA JÁ NEVÍM! Balili mi natáčky a najednou ležel.

MILA Jaký natáčky? Vždyť ty sem nechala doma, teď jsem pro ně šla! (*Položí krabici před matku.*)

MILA CYPE, CO SE DĚJE? CYPE, CO JE S TEBOU? (*k matce*) CO JE S NÍ?

OTEC Je pták!

MILA (*k matce*) Musíme ho někam vzít!

MATKA (*bere krabici s natáčkama do ruky*) Vy ste mi koupili nový natáčky?

MILA (*k matce*) TYVOLE! (*k otci*) ZVEDNEŠ SE?

OTEC Klidně se zvednu! Nic mi není. Tamtoho ptáka musíte někam vzít!

MILA DEM! (*nabídne ruku otci*)

OTEC A já ji kupuju židli na kolečkách! DEBIL! KLEC jsem měl koupit!

Otec se zvedá, jde sám ke dveřím. Mila za ním. Matka chytá krabici s natáčkama.

MATKA Vždyť nejsou zabalený! Tak co ste tu balili?

MILA Seš úplně mimo? Co furt řešíš ty natáčky?

MÁMA Jen doufám, že nemám ještě další dárky! Natáčky jsou drahé!

MILA MAMI, MLČ!

MATKA (*k Miladě*) VEM SI KABÁT!

MILA DO PRDELE UŽ S TÍM KABÁTEM!

Matka se zarazí, otočí se a přibíhá ke komodě, Cyprísek se celou dobu mlátí dál do boků. Matka sahá do šuplíku -

CYPRÍSEK (*vytrhne se z pohybu křídel, vidí matku, jak sahá do šuplíku*) POČKEJ, NESMÍM SE DÍVAT!

MATKA Na co?

CYPRÍSEK Na to, co máš v šuplíku!

Matka vytáhne cigarety, otočí je na Cypríska, jakoby o nic nešlo.

CYPRÍSEK Ty máš v tom šuplíku cigarety? (*směje se bolestně*)

MATKA (*zarazí se*) ČEKEJ NA TELEFONU! Kdyby někdo volal!

CYPRÍSEK Vždyť jsem málem umřela! Umřela na cigarety?

MATKA Jestli kouříš, Cypríska, to opravdu umřeš!

CYPRÍSEK Chtěla jsem ti do toho šuplíku vlézt!

MATKA Pro cigarety?

CYPRÍSEK PRO TAJEMSTVÍ! Tys říkala, že každý musí pykat! A já pykala! Já chtěla umřít!

MATKA Proboha, proč tady furt někdo umírá?

CYPRÍSEK Byla jsem dítě! A pak jsem měla tu horečku! Protože jsem udělala, co se nemá! Schovala jsem se za to do skříně, na strašně dlouho a pykala - 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12!

MATKA 12 si schovej pro otce! A nepřipomínej už tu horečku! Já na tu horečku už nemám čas! Špatné vytěsňuju! Buď poslušná, věř mamince a HLÍDEJ TELEFON!

CYPRÍSEK (*křící za odcházející matkou*) Ale já ti věřila! VĚŘILA. A ty v něm máš CIGARETY? CIGARETY? CIGARETY? CIGARETY?! TY MÁŠ V TOM ŠUPLÍKU JEN CIGARETY? (*propadá úzkosti*)

Začíná hrát Vivaldi (Podzim)

IV DOBROU NOC, BUBO (*Podzim*)

Zvonek zespod (4X)

Cyprísek stojí v předsíni a dívá se překvapeně na dveře.

Po čase zašramotí klíče v zámku. Do bytu vchází první matka.

Vivaldiho podzim stále hraje.

CYPRÍSEK To jste zvonili vy?

MÁMA (*vchází do bytu*) Milada zvonila.

OTEC (*vchází do bytu*) KDO PUSTIL TEĎ DESKU? Vypněte to!

MILA (*vchází jako poslední*) Nemohli jsme nahrabat klíče! Seš hluchá? Proč neotvíráš?

TÁTA Nechtěly se ti hledat klíče, chceš říct!

MÁMA Miladce se zkrátka nechtěly hledat klíče a já si v tom spěchu klíče nevzala.

TÁTA Já nepochopím, jak někdo může opustit byt bez klíčů. Takže jsem nakonec odemknul já! *(k Cyprískovi)* VYPNI TO UŽ!

MÁMA A dole jsme zvonili, ať nám otevřeš.

TÁTA I do márnice si vezmu klíče! Jak můžeš mít v tašce takovej bordel, Milado?

CYPRÍSEK Omlouvám se.

OTEC Šetři omluvama a vypněte tu desku! *(k matce s Milou)* To je nějaký výsměch, že to pouští?

MATKA Já nic neslyším, Bubo!

MILA Nic tu nehraje, tati!

MÁMA Nechceš si radši lehnout, Bubu?

TÁTA Radši.

MÁMA Klidně do obýváku, do ložnice?

MILA Hlavně už ne do předsíně na zem!

TÁTA Lehnul jsem si do předsíně, protože si nebylo, kam lehnout ... KURVA ale vypněte tu desku!

MILA *(ironicky v reakci na jeho kurva)* tak hlavně, že je ti už dobře!

TÁTA *(nazpátek k Miladě)* VYPNEŠ TO?

MÁMA Já nic neslyším! Hraje tu něco?

MILA Nehraje!

TÁTA HRAJE TADY VIVALDIHO PODZIM! Budete mě ještě chvíli srát?

MILA Nápodobně!

TÁTA VYPNI TU DESKU, NEBO DI DO PRDELE UŽ!

MÁMA Bubu, nechej toho!

MILA TY DI DO PRDELE! Co si FURT MYSLÍŠ? Seš žlutej jak žloutek! Podívej se na sebe do zrcadla! (*táhne ho k zrcadlu, otec je vláčný, jde s ním hnout*) Tak čum! Seš žlutej? Seš kurva žlutej! A ještě slyšíš hovna! Tak nás už přestaň šecky deptat!

TÁTA Žloutek? (*k matce*) Nazvala mě teď žloutkem?

MÁMA Milado! Važ těch slov!

MILA Kurvapráce s váma oběma!

TÁTA Kurvastebou už!

MÁMA Bez toho kurva prosím!

MILA A není snad žlutej? Sama si to říkala! Kurevsky žlutej kurva žloutek!

TÁTA Jak kurva vypadá kurevsky žlutej kurva žloutek? To mě teda kurva zajímá!

MÁMA BEZ TOHO KURVA PROSÍM!

TÁTA Kurevsky žlutej kurva žloutek. Tomu říkám píčovina!

MILA Jaká píčovina! Ty seš pičo žlutej tak, že se to ani nedá popsat! Co si tu furt budem nalhávat, DO PIČI UŽ!

MÁMA Bez toho pičo prosím!

Otec jde k hodinám, bere je do ruky a mrští s nima o zem, rozletí se po předsíni.

OTEC A už jdou! TEĎ JEŠTĚ TU DESKU!

Matka si zapaluje v předsíni cigaretu.

TÁTA Snad tu nebudeš kouřit, když umírám?!

MÁMA Žes rozbil ty hodiny, to mě teda naštválo! Protože byly moje! Po mojí mámě, a to víš!

TÁTA Tak o to tu jde! Maminka má hodiny po mamince, a proto se nikdy nenaučila přičítat dvanáct! Uměla její máti přičíst dvanáct? Neuměla!

MÁMA Nech toho!

TÁTA Ty seš prostě k smíchu a taky neustálá odchylka od přesnosti! Ty seš prostě k posrání! Stejně jako to tvý kouření! Proč umírám kurva já, proč neumíráš ty? PROTOŽE - aha? Protože sem díky tobě pasivní kuřák, tak je to! TYS MĚ ZABILA!

MILA A ty seš zase přesnej až moc! Pán metra stoprocentní, ale otec na píču!

MÁMA (*začne sbírat střepy na zemi, třepe cigaretou v ruce a vyfukuje prudce*) To už neslepím!

TÁTA (*pozoruje Miladu i Cypríska*) To máš vlastě pravdu, Milane!

MILA (*zarazí se. Nečekala, že o sobě otec zapochybuje*) Já mám pravdu?

OTEC Máš kurva pravdu! (*kurva zdůrazní směrem k matce*) Kdybych moh vrátit čas, chtěl bych to umět jako ty, Milado! Taky jsme tě nechtěli, jako tys nechtěla Bóba. Ale výsledek vidíš sama! Chyba zůstala omyl. Ale Bóbo ne. Bóbo je skvělejší kluk! Takže já se ti klaním!

MILA Ulevilo se ti?

OTEC AŽ VYPNU TU DESKU, ULEVÍ SE MI!

Otec odchází do obýváku, všechny tři ho nevěřičně pozorují. Za chvíli přestane hrát Vivaldiho Podzim. Matka sbírá střepy, dokuřuje. Pak se postaví, jakože nic.

MATKA (*komentuje změnu hudby*) A je po po Vivaldim! (*prohlédne se v zrcadle*) Nebudeme z toho dělat velkou věc, co? Já vyrostla na statku, tam jsme takovým věcem museli čelit denně.

Típne cigaretu do dózy na komodě. Nedopalek zůstává trčet z mističky společně s baterkami.

MATKA Cyprísku, jdi za ním, prosímtě! Milada je rozhozená.

MILA Cyprísku, nikam nechod!

MATKA Jen di, Cyprísku! Šup! Musej se zkontrolovat nohy.

MILA Nech ji bejt!

MATKA Jak jsem byla malá, dycky jsme se na to chodili dívat, abychom se nebáli!

MILA NIKAM NEPUDE!

MATKA Di sem řekla! *(k Miladě)* Narovnalas mu ty nohy?

MILA A dost!

MATKA To není jen tak! Pokud si je nenarovnala, tak se budou lámat kosti! Taky jsme je lámali. Nejčastěji ruce.

MILA Já tě nemůžu poslouchat!

Cyprísek jde ke dveřím obýváku.

MILA *(k Cyprískovi)* Nemusíš to dělat, Evo. Můžeš zůstat tady.

Cyprísek vejde do obýváku. Milada se otočí na matku. Matka si zapaluje další cigaretu. Prohlíží se v zrcadle.

MILA Nekuř furt v té předsíni, blbě se tu větrá.

MÁMA Ještě ti musím říct, jak se starat o našeho ptáčka.

MILA Jakého ptáčka?

MÁMA Musí se ráno budit, rád spí. A taky pravidelně krmit!

MILA Ty máš nějakého ptáčka?

MÁMA V pět pije kávu, namletou na trojku, trochu mlíka a žádný cukr, protože mu vždycky dávám něco sladkého.

MILA Mami, kdo je tvůj ptáček? Táta byl tvůj ptáček?

MÁMA Pyžamo mu škrobím, má to tak rád. Nerad se probouzí pomačkaný.

MILA Ty mluviš o Evě?

MÁMA Večer se vždycky proletí v předsíni.

MILA Kdybys ji radši objímala, to by ji pomohlo víc. Objímáš ji někdy?

Matka mlčí.

MILA Já Bóba objímám furt.

MÁMA Dítě ti nesmí přerůst přes hlavu!

MILA A možná proto je to s ní tak špatný!

MÁMA Já špatný vytěsňuju! (*Matka otevírá ložnici*) Když to budeš dodržovat, bude ptáček šťastný a pak ti neuletí!

MILA Nic ti neslíbím!

MATKA Milado, chraňtěpánbůh, abys ho učila špatné věci! Dalo nám takovou práci, aby už neuletěl!

Matka zachází a Cyprísek vychází z obýváku. Odchod matky a příchod Cypríska se protíná. Cyprísek zůstává s Miladou sama v předsíni.

CYPRÍSEK Ty seš ještě tady? Já myslela, že už jsi šla. Nemusíš tu spát. Jdi domů.

MILA Já tu přespím. Něco pro tebe mám.

Milada jde k taškám v předsíni a vytahuje vysočinu.

CYPRÍSEK Já už na večer tučný nejím. Teď už jen chvíli trénuju a pak jdu spát.

MILA Co trénuješ? (*otevírá vysočinu a začíná ji jíst sama*)

Cyprísek začíná počítat od jedné do čtyři sta. Počítá a přerušuje ji pouze Mila - Cyprísek vždy odpoví, zda odpoví, a počítá dál.

CYPRÍSEK 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42
43 44 45 46 47 48 49 50 51 -

MILA Ty furt trénuješ to lítání? (*Milada pořád jí vysočinu, jedno kolečko za druhým*)

CYPRÍSEK (52 53) Už jen večer. (54 55)

MILA Proč u toho počítáš?

CYPRÍSEK (56 57) Abych věděla, zda stíhám čtyřista mávnutí za minutu. (58, 59)

MILA A kdyby to bylo míň, tak co?

CYPRÍSEK (64 65) Tak nepoletím. (66 67)

MILA Aha. (*zamlaská*)

CYPRÍSEK (68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85
- *dopočítá do 100*)

MILA A jaký ty seš vlastně pták?

CYPRÍSEK (101, 102) Papuchalk! (103,104)

MILA Nojo, dyť tenkrát táta řval, že seš papuchalk. Promiň!

CYPRÍSEK 106 107 108...

MILA Jednou se nám papuchalk ztratil.

Cyprísek počítá a počítá, ale začíná pozorněji vnímat Miladu.
(109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123...)

MILA Asi uletěl někam ven... Někdo ho chyt a něco mu proved.
Možná ho někdo držel doma? (*tlačí kolečka vysočiny*) Nebo ho někdo trápil? Týral? Mučil? Kdo by mu ublížil?

Cyprísek počítá, ale je citelná její zaraženost.

CYPRÍSEK 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136
137 138

MILA Co mu asi provedli? Co mu to dělali?

Cyprísek počítat dál, ale o dost rychleji, mává křídly.

CYPRÍSEK 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151
152 153 154 155

MILA Něco strašnýho, asi! Když o tom už nikdy nepromluvil!

*Mila chvíli čeká a v nečekaný moment pustí vysočinu, chytne
Cypríska silně, mačká ji a křičí.*

MILA TAKHLE HO DRŽELI? TAKHLE HO LAPILI?

CYPRÍSEK *(je šokovaná, počítá a hlas se jí láme, počítá dál)*
156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168

MILA JAK MU UBLÍŽILI? NEMĚL ANI PÍRKO ZKŘIVENÉ!, takže ho
NEMLÁTILI. Máma ho vzala k doktorům a nic!, takže ani tamto mu
nedělali. Akorát byl úplně roztřepanej a měl teplotu!

CYPRÍSEK HOREČKU MĚL!

MILA 38 TEPLITU!

CYPRÍSEK ČTYŘICET, ČTYŘICET I VÍC! TO NENÍ TEPLOTA!

MILA ALE HOVNO! 38 A VÍC NIC!

CYPRÍSEK MĚL UMŘÍT!

MILA Na 38 teploty?

CYPRÍSEK Na čtyřicet horečky!

MILA Na horečku se neumírá, ptáčku!

CYPRÍSEK Na horečku se umírá! *(rozpláče se)* On na ni umřel.

MILA Táta? Táta umřel na kecy!

CYPRÍSEK Táta ne.

MILA Tak máma? Ta umřela, protože se ji už nechtěly dělat
kremrole!

CYPRÍSEK MÁMA NE!

MILA Tak kdo? Nikoho dalšího už nemáš!

CYPRÍSEK Majolka.

MILA Majolka umřela?

CYPRÍSEK Milo, běž domů. Kolik mi chybí? Kde jsem skončila? Už bylo 200?

MILA Majolka je mrtvá? Proč si mi to neřekla?

CYPRÍSEK To je zakázané!

MILA Mluvit o smrti Majolky?

CYPRÍSEK Mluvit o Majolce.

MILA Tak teď už můžeš, teď už tě neuslyší!

CYPRÍSEK Milo, jdi domů. Prosím. Nic nebudu říkat.

MILA Nemůžu. Slíbila jsem, že tě budu budit!... Leda bys mi řekla - kam nám tenkrát uletěl ten ptáček.

CYPRÍSEK A pak mě necháš?

MILA Nechám.

CYPRÍSEK Byl ve skříni.

MILA Ale ve skříni, prosímtě. NEPUDU, DOKUD TO NEŘEKNEŠ! JINAK MĚ TU MÁŠ NAFURT!

CYPRÍSEK BYL VE SKŘÍNI! Přísahám!

MILA Ale HOVNO. Myslíš, že tam jsem tě nehledala?

CYPRÍSEK Špatně jsi hledala! Skříň si otevřela, vytáhla svetr a neviděla, poprvé si přehlédla!

MILA NESMYSL!

CYPRÍSEK Pořád zvonil telefon, bouchaly dveře, počítalo se. Ptáček v té skříní napočítal jen několikrát do dvanácti, protože víc neuměl, bylo mu pět, ale uměl přičíst dvanáct!

MILA (*zoufale*) Tomu nevěřím. Nikdy bych tě nepřehlédla!

CYPRÍSEK ALE on si to zasloužil! Musel pykat. Asi.

MILA Pykat za co? O čem to mluvíš? Za co by sis ty zasloužila 40 let domácího vězení?

CYPRÍSEK Zasloužil! Protože chtěl odemknout tajný šuplík!

MILA Tajný šuplík?

CYPRÍSEK Největší tajemství domova.

MILA Těch bylo!

CYPRÍSEK Copak moh vědět, že největší tajemství domova jsou cigára?

MILA Cype, to by bylo velký špatný, kdyby se to celý stalo kvůli cigárům.

CYPRÍSEK Já špatný vytěsňuju.

Milada si zase bere kolečko vysočiny, jí a nějakou dobu jen žvýká a mlčí. Cyprísek stojí a nedělá nic.

MILA Kdo ti teď volá na pevnou, když už Majolka ne?

CYPRÍSEK Žába.

MILA A mám ti na ni někdy zavolat?

CYPRÍSEK A ty máš číslo?

MILA Jistěže mám.

CYPRÍSEK A můžu někdy říct do telefonu Papuchalk a ty budeš jen mlčet?

MILA Můžu, no.

CYPRÍSEK A udělala bys to teď?

MILA Ted' ti mám zavolat na pevnou?

CYPRÍSEK Zavoláš?

MILA A ty řekneš papuchalk a já mám mlčet?

CYPRÍSEK Prosím.

Milada jde pro telefon, vytočí číslo a čeká, pevná linka zazvoní. Cyprísek čeká jedna, dva, tři, čtyři (počítá na prstech) zazvonění, pak běží k telefonu.

CYPRÍSEK Papuchalk? (*Drží sluchátko, hladí ho. Tiskne ho k sobě, objímá, líbá, hladí*)

Mila ji pozoruje. Dívá se na ni. Celý akt trvá dlouho. Pak Cyprísek řekne -

CYPRÍSEK Opatruj se. (*- pohladí sluchátko a zavěsí.*)

Mila ji pozoruje, mlčí. Neříká nic. Cyprísek se na ni otočí.

CYPRÍSEK Děkuji, Milo.

Cyprísek odchází do pokojíčku. Mila jde ke dveřím bytu.

MILA Kdybys chtěla, můžu tě takhle budit. Zavolám a budu mlčet.

CYPRÍSEK To by ti nevadilo?

MILA Ale ty už nebudeš lítat. Jenom ráno k telefonu.

CYPRÍSEK Tak jo. Já už se v letu udržím.

Milada zabouchne dveře bytu a Cyprísek dveře pokojíčku. Začíná hrát Vivaldiho Jaro - závěrečný part.

KONEC